

עמ"ת 41131/12/20 - עלא אבו ראס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 41131-12-20 (עציר)

בפני
עוררים
נגד
משיבים
החלטה

עלא אבו ראס (עציר)
מדינת ישראל

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים; על פי המפורט בכתב האישום, מהלך שהייתו בכלא, אגב התכנסות להליך טיפולי, פנה העורר לעובדת הסוציאלית ואמר לה כי על מנת להיות עם בנותיו, הוא ירצח את גרושתו, ייקח דלק וישרוף אותה.
2. בדיון בבית המשפט קמא (כב' השופט בנג'ו), הסכים ב"כ העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר; בצד זאת העלה טענות כנגד עצמת הראיות (טען כי מדובר בראיה יחידה, לא מתועדת כדבעי ולא נתמכת בעימות).
3. בית המשפט קמא ניתח חומר הראיות, לרבות הטענות בדבר מחדלי חקירה, תיעוד האמרה, ומצא כי התשתית הראייתית מספקת לשלב זה; לאחר מכן נפנה בית המשפט קמא לבחון העושה- ומצא כי מדובר במי "המחזיק 12 הרשעות קודמות בעבירות אלימות וסמים, אשר 4 הרשעות קודמות הנן ביחס לאותה מתלוננת, גרושתו של המשיב..".
4. עוד ציין בית המשפט קמא, כי בשנת 2017 **הפר העורר תנאי חלופה** (מעצר בית), הגיע לבית הגרושה, איים להרגה, ומשזו פנתה להתקשר למשטרה, תקף אותה לעיני ילדיהם הקטינים. מכאן שלא ניתן לתת אמון מינמלי בעורר.
5. עונשי מאסר ומאסרים מותנים לא הרתיעו העורר; על כן סבר בית המשפט קמא כי דין העורר להיעצר עד תום ההליכים. הערר נסב סביב זאת.
6. העורר העלה טענה, כי הדברים נאמרו במסגרת טיפול, ללא כוונה להוציאם מן הכוח אל הפועל, וכי אין הם מהווים איום. ביקשתי וקיבלתי את תיק החקירה.
7. לאחר שעיינתי בדברים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.
8. הפסיקה עסקה לא מעט בשאלת איום באזני גורמי טיפול, משמעותו, האם הוא מהווה איום וכיו"ב שאלות במשפט.
9. בפרשת רע"פ 2038/04 **לם נ' מ"י**, קבע כב' בית המשפט העליון כי איום על אחר, המושמע באזני עו"ס, למעשה הנו איום על השומע או קולט האיום, במיוחד נוכח הכשרתו כעו"ס. בית המשפט העליון מציין כי גם דברים

הנאמרים בפני גורמי טיפול יכול ויהיו איום.

10. בבש"פ 749/19 **פלוני נ' מ"י** נדון באופן מקיף נושא עבירות איומים המושמעות בפני גורמי טיפול. לא תמיד תיבה או ביטוי הנשמעים ברגיל כאיום, יחשבו כאיום לצרכי סעיף 192 לחוק העונשין; בצד הרצון החברתי להגן על שלום הציבור, קיים גם רצון לאפשר פתיחות מסגרת הליכי טיפול, וכנות מלאה כלפי גורמי טיפול.
11. על כן, האיזון אשר נקבע בבית המשפט העליון בפרשת בש"פ 749/19 **פלוני נ' מ"י**, הנו כי כאשר הדברים, הנטענים להיות איום, **נשמעים מסגרת הליך טיפולי, בתום לב ובכנות, ובמטרה לקבל את הטיפול המיטבי**, יכול ואלו לא יקיימו היסוד הנפשי הנדרש במסגרת סעיף 192 לחוק העונשין.
12. ראה גם דיון בפרשת בש"פ 2833/20 פלוני נ' מ"י; בש"פ 2551/19 נחמני; רע"פ 8736/15 צוברי בר נ' מ"י.
13. עיון בדברים ויישומם למקרה בפנינו יעלה, כי חרף טענותיו שובות הלב של ב"כ העורר, קיימת תשתית לכאורית איתנה כאן, והעובדה כי הדברים נאמרו בפני גורם טיפולי, אינה שומטת הקרקע, ודאי לא לשלב זה, לגבי היות הדברים בגדר איום.
14. ראשית- נוסח הדברים- לא דובר בעורר המעלה מצוקה טיפולית ומציין כי הוא מבקש לטפל במחשבות כאלו ואחרות מדובר במי המודיע את שיעשה לכשישתחרר (להבדיל מהמקרים בפסיקה בהם נאשם ציין כי הוא **מבקש לטפל** בנושא מחשבות או תחושות).
15. שנית- כטעם מרכזי- העובדה כי העורר **חזר בו וסייג דבריו** (מסמך "כ" בתיק) - ללמדך שהדברים לא נעשו על מנת 'לקבל טיפול מיטבי' ולא אגב טיפול. החזרה מלמדת על הבנה כי משמעות הדברים הנה איום!
16. שלישית- הדברים להבנתי לא נאמרו במענה לשאלה כזו או אחרת (שוב, מבחן שחזר בפסיקה).
17. רביעית- רק **תגובת** העו"ס כי אם ירצח את אשתו אז לא יראה את בנותיו, היא שהביאה את העורר לסייג דבריו; העו"ס היא שהציבה את המראה בדבר משמעות האיום, ורק 'שיקולי רווח והפסד' ולא פסול במעשה, או זעקה טיפולית, הם שהביאו לסייג. (השווה הודעת העו"ס מיום 29/11/20, המבהירה ברחל בתך הקטנה כי אין מדובר בתיאור אירועי עבר ע"י העורר אלא באיום כפשוטו).
18. חמישית- גם תחושת העו"ס עצמה כי מדובר באיום ולא כאקט בהליך טיפולי, היא הנותנת, ודאי לשלב זה, כי אכן מדובר באיום. זאת, בצד העובדה כי העו"ס תיארה מפגשים קודמים, עם שאלות דומות, ללא העלאת תכני איום.
19. ודוק- בניגוד לדעת המאשימה, סבורני כי גם קבוצת הכנה לקראת שחרור, הנה הליך טיפולי; העובדה כי ההליך קבוצתי אינה מעלה ואינה מורידה; יחד עם זאת- שלל הפרמטרים המוצגים לעיל, מביאים אותי למסקנה, כי לשלב זה, קיימת תשתית ראייתית לכך כי נתמלאו לכאורה יסודות האיום.
20. בנסיבות אלו, תנאי הסייג של "דברים שנאמרו מסגרת הליך טיפולי, בתום לב ובכנות, ובמטרה לקבל הטיפול המיטבי", אינם מתמלאים כאן, גם לא לכאורה.
21. מעלה מן הצורך אציין, כי גם לו היו בקיעים כאלו ואחרים בתשתית (וכאמור, איני סבור כך), הרי נוכח מיהות

העושה כאן- עברו המכביד ביותר, כלפי המתלוננת עצמה, חוסר היכולת ליתן בו אמון, הרי שגם באותם בקיעים לא היה כדי להצדיק סטייה מהחלטת מעצר (השווה בש"פ 1597/20 מ"י נ' אבו סעב).

22. אין מקום לדון ביתר הטענות- נוכח העבר המכביד, חוסר היכולת ליתן אמון, ומסוכנות הקיצון, הרי שהעילה בזהקת, ולא ניתן להקחות המסוכנות.

23. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"א, 23 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.